

ренъ въ дома си сладко сѧ придаваше въ
 едны само Божественны мысли. Слѣдъ ба-
 щинъ и майчинъ смѣръ остана той два-
 десатъ-годишень съ еднъ малкъ сестрицъ,
 и мыслаше само за едно домашно живѣніе
 и сестрино си обѣченіе и воспитаніе; нъ и
 това бѣше много: веднъжъ въ неговы-тѣ
 уши слыно сѧ разнесохъ слова: „Яще хо-
 ши совершенъ быти, иди, продаждь имѣніе
 свое, и даждь нишымъ и имѣти имаши со-
 кровище на небеси, и гради слѣдъ мѣне“.
 Това като чѣваше Антоніи, размысли какъ
 тыа слова самъ Спаситель гы каза немѣ,
 за това той-часъ като излезе, продаде вси-
 чкъа си имотъ, що имаше, раздаде по ве-
 чето си богатство на бѣдны-тѣ, като оста-
 ви малко за сестрѣ си, коѧ бѣше по мал-
 къ, безсилиѣ и сѧ нѣждаваше още за по-
 мощь. Имаше още много обилны дървета
 финиковы, раздаде и тѣхъ на свѣдѣ-тѣ,
 за да нѣма той и сестра мѣ за какво да
 сѧ грыжжтъ. Пакъ дрѣгъ пѣтъ хвлезе въ
 цѣрковь и чѣ: „Не пецыте сѧ на ѹтрѣй“:
 тогава той и потрѣбенъ-тѣ си часть раз-
 даде; не щеше вече да живѣе въ дома си,